

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. C. O.**
státní příslušnost: X
pobytem X

zastoupen **Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem**
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava
proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina**
se sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2021, č. j. KRPJ-23544-14/ČJ-2021-160022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši **6800 Kč**, která mu bude vyplacena do **30 dnů** od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 31. 3. 2021 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 12. 4. 2021 brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2021, č. j. KRPJ-23544-14/ČJ-2021-160022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), na základě něhož byl zajištěn za účelem svého správního vyhoštění do Turecka ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“ či „zákon o pobytu cizinců“), neboť existovalo nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejm. tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání a cizinec nevystoupal z území v době stanované v rozhodnutí o správním vyhoštění. Délka zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 9. 3. 2021.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla následující skutečnosti. Žalobce byl ztotožněn hlídkou cizinecké policie dne 9. 3. 2021 v 10:35 hod. v provozovně Kurdský kebab se sídlem Soukenická 38/1, Třebíč. Nedisponoval ani cestovním dokladem ani povolením k pobytu, nicméně předložil ID kartu Turecka a národní řidičský průkaz. Bylo zjištěno, že veden v Evidenci nežádoucích osob od 23. 1. 2020 do 23. 10. 2021. Zdržoval se na území ČR, ačkoliv mu bylo Přijímacím střediskem cizinců Zastávka vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 1. 9. 2019, č. j. CPR-1919-23/ČJ-2019-931200-SV s dobou platnosti na jeden rok, které nabylo právní moci dne 23. 1. 2020 a je vykonatelné od 23. 10. 2020 do 23. 10. 2021. Ukázalo se též, že byl již dříve žadatelem o azyl v ČR.
3. Dále bylo provedeno podání vysvětlení dne 10. 3. 2021, při němž žalobce uvedl, že z Turecka utekl z důvodu politických problémů (byl členem politické strany HDP angažující se na straně Kurdů). Také nechtěl nastoupit povinnou vojenskou službu. Pomáhal partyzánům, a proto musel Turecko opustit. Poté požádal v ČR o azyl a proti svému správnímu vyhoštění se odvolal. Pak mu bylo udělení mezinárodní ochrany zamítnuto a nebyl úspěšný ani v soudním přezkumu, naposledy v řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu, kde mu byla kasační stížnost odmítnuta. Ani poté však z ČR neodjel, pokračoval v pobytu a příležitostně brigádně pracoval. Nyní je mu jasné, že měl po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odjet z ČR, což neučinil. Chtěl však znovu požádat o azyl.
4. Dále uvedl, že ve vycestování zpět do Turecka mu brání jeho politické přesvědčení, neboť je Kurd. Mohl by být postaven před soud jako vojenský zběh. Nedisponuje žádnými finančními prostředky a žije ze dne na den.
5. Žalovaná při hodnocení uvedených skutečností uvedla, že v jednání žalobce lze spatřovat nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním

vyhoštění, které lze pro závažnost jeho jednání považovat za nezbytný důsledek. Rozhodnutí o správním vyhoštění se stalo vykonatelným ode dne 23. 10. 2020 po ukončení soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, avšak žalobce nerespektoval toto rozhodnutí a setrval dále na území.

6. Žalovaná dále zkoumala možnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b ZPC a uvedla, že nemá žádnou platnou adresu na území ČR, nedisponuje ani cestovním dokladem či oprávněním k pobytu ani větší peněžní částkou. Žalobce jednoznačně nerespektoval stanovenou dobu k vycestování a setrval na území nad rámec této doby. Uložení zvláštních opatření by tak bylo neúčelné. Mírnější opatření za účelem vycestování by byla neúčinná. K tomu žalovaná odkázala též na rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný pod sp. zn. 5 Azs 20/2016. Žalobce neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie.
7. Dobu zajištění žalovaná stanovila dobu zajištění v přiměřeném rozsahu na 30 dnů, a to vzhledem k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Dále se krátce zabývala i možností uskutečnitelnosti správního vyhoštění a uvedla, že neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala vyhoštění žalobce z území členských států. Při této úvaze hodnotila žalovaná také rodinné a soukromé poměry, které má žalobce navázány na území, přičemž bylo postaveno na jisto, že je státním příslušníkem Turecka a nemá tu žádné vyživovací či pečovatelské povinnosti. Nebylo zjištěno, že by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 ZPC. Navíc žalovaná výslovně odkázala na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění vydané pod č. j. CPR 1919-23/ČJ-2019-931200-SV, v němž bylo vycestování cizince shledáno jako možné.

III. Žaloba

8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí doplněné dne 19. 4. 2021 ustanoveným právním zástupcem z řad advokátů žalobce uvedl následující žalobní body.
9. Předně namítl, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění žalobce, protože nevyšla ze závazného stanoviska ministerstva vnitra a k celém případu žalobce postavila všeobecně bez zohlednění zásady individualizace. Podle názoru žalobce vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra odboru azylové a migrační politiky, a to z důvodu, zda je případné správní vyhoštění do Turecka, jakožto účel zajištění, možné s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců. Není zjevné a jasné, z jakých podkladů žalovaná při hodnocení realizovatelnosti účelu zajištění žalobce vycházela, když tyto zdroje neidentifikuje a neuvádí. K tomu žalobce odkázal na závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150.
10. Žalobce má za to, že žalovaná si vzhledem k dlouhodobé nepříznivé situaci v Turecko vzhledem ke kurdské menšině musela být vědoma nebezpečí pro žalobce a v této souvislosti si měla obstarat relevantní podklady a vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Žalobci je sice zřejmé, že otázkou existence důvodů znemožňujících vycestování se žalovaná musí zabývat hlavně v řízení o správním

vyhoštění cizince. Za tímto účelem má povinnost si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, a to i v časové tísní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43). Judikatura ovšem dovodila, že žalovaná má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění i při rozhodování o zajištění cizince, pokud o těchto překážkách ví nebo vyšly najevo. Pokud je již před vydáním rozhodnutí o zajištění zřejmé, že by zde mohly být důvody znemožňující vycestování, má žalovaná povinnost si před zajištěním cizince vyžádat stanovisko Ministerstva vnitra.

11. Žalobce k uvedenému odkázal také na čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (non-refoulement) a čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. Žalobce shrnul, že se nevypořádala se skutečností, že žalobci hrozí nebezpečí v případě vydání do Turecka. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že z Turecka odešel zejména kvůli pronásledování a hrozícího nebezpečí z důvodu příslušnosti k politické menšině. O tom, že tato potřeba v případě žalobce a realizace jeho vyhoštění do Turecka vyvstala, pak není pochyb, když sám žalobce uvedl, že je kurdské národnosti, o které je známe, že je v Turecku vysoce utlačována a diskriminována.
12. Nelze přehlédnout, že celková politická situace v Turecku prodělala za poslední období natolik výrazné změny, které výrazně negativním způsobem celkově ovlivnily demokratický řád turecké společnosti. Zároveň však mají dopad i na politické oponenty, zejména kurdské národnosti nebo jejich sympatizanty. Žalobce připomíná, že dne 15. 7. 2016 došlo k neúspěšnému pokusu o státní převrat, který měl za následek vyhlášení výjimečného stavu a vedl k hromadnému zatýkání osob označených za sympatizanty kurdského hnutí, které bylo označeno za původce pokusu o převrat.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 4. 2021 žalovaná uvedla, že žalobce (znovu) podal dne 11. 3. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany a je tak od 12. 3. 2021 zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Zajištění na základě napadeného rozhodnutí tedy bylo již ukončeno příkazem k ukončení zajištění dne 15. 3. 2021.
15. K obsahu žaloby uvedla, že je jí dobře známa Úmluva o právním postavení uprchlíků a institut důvodů znemožňujících vycestování navazující na Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Tyto překážky lze shledat pouze tam, kde je nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, a nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností, kumulací neočekávaných situací anebo výskytu skutečností, které nelze předjímat.
16. Skutečnosti uvedené žalobcem při podání vysvětlení byly hodnoceny v napadeném rozhodnutí. V rozhodnutí o uložení správního vyhoštění bylo vyžádáno závazné

stanovisko, k možnosti vycestování ev. č. ZS 46185, v němž bylo vycestování shledáno jako možné. Na základě tohoto pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn.

17. Žalovaná dále poukázala na judikaturu o překážkách vyhoštění, podle níž v této typové situaci může žalovaná jako zajišťující orgán vycházet z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění (viz k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013, či ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Azs 5/2016-25).
18. Konečně žalovaná odkázala na výsledek řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vedeného v roce 2019. Pokud by žalobcem uváděné nebezpečí a pronásledování v Turecku hrozilo, jistě by mu byla mezinárodní ochrana udělena. Navíc poté žalobce odcestoval do Německa, kde mu mezinárodní ochrana rovněž udělena nebyla.
19. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal jednání jako nezbytné.
21. Ze **správního spisu** žalované krajský soud zjistil následující skutečnosti. Ve spisu je založen úřední záznam ze dne 9. 3. 2021, dále lustrace osoby žalobce v evidenci nežádoucího osob se záznamem platným do 24. 10. 2021 (vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 1. 9. 2021, dále také s patrným záznamem o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost v řízení o neudělení mezinárodní ochrany). Ve spisu jsou dále založeny kopie rozhodnutí Příjímacího střediska Zastávka ze dne 1. 9. 2019, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku z území členských států EU ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 ZPC, jakož i rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 1. 2020, č. j. MV-150840-4/OAM-2019 o odvolání proti uložení správního vyhoštění o zamítnutí odvolání jako nepřípustného. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 23. 1. 2020.
22. V odůvodnění rozhodnutí o uložení správního vyhoštění je poukazováno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k vycestování ze dne 12. 1. 2019, ev. č. ZS46185, podle něhož je vycestování žalobce do země původu možné. Dále je ve správním spisu založen též protokol o podání vysvětlení ze dne 10. 3. 2021, jehož obsah je podrobně rekapitulován v napadeném rozhodnutí. Dle seznamu zadržených dokladů a věcí žalobce disponoval hotovostí v částce cca 1000 Kč.

23. Žaloba **není důvodná.**

24. Krajský soud úvodem shrnuje, že žalobce byl v předmětné věci zajištěn za účelem jeho správního vyhoštění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) ZPC. Podle těchto ustanovení platí, že *Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, anebo cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
25. Ze skutkového stavu zjištěného žalovanou zcela zřejmě a jasně vyplývá, že žalobce bylo uloženo pravomocně správní vyhoštění a marně také proběhla lhůta jeho dobrovolné realizace ze strany žalobce. Krajskému soudu je rovněž známo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, která mu byla zamítnuta a následně byla zamítnuta i žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí Ministerstva vnitra zdejším soudem pod sp. zn. 41 Az 34/2019. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020 - 28, které nabylo právní moci ke dni 22. 9. 2020.
26. K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobce namítá nedostatečně vyhodnocenou realizovatelnost účelu zajištění žalobce, protože napadené rozhodnutí nevychází ze závazného stanoviska ministerstva vnitra, krajský soud uvádí následující. Závěry plynoucí směrem ke standardům posouzení otázky uskutečnitelnosti účelu zajištění cizince nastavené usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, byly v judikatuře tohoto soudu dále aplikovány a interpretovány vzhledem k různým situacím, k nimž ve věcech zajištění dochází.
27. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 33/2013-35 označený soud dospěl k závěru, že pokud v posuzované věci již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu, a žalobu proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nepodal, nemusela žalovaná jako zajišťující orgán činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že *„od této skutečnosti je pak nutné odvíjet také požadavky na rozsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění ve vztahu k možnému zásahu do rodinného života stěžovatele, ke kterému by mohlo dojít jeho vyhoštěním. V řízení o správním vyhoštění byla tato otázka již podrobně posouzena a stěžovatel netvrdil, že by se jeho rodinné poměry od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění změnily, žalovaná proto nebyla povinna znova provádět rozsáhlé dokazování. Navíc i rozšířený senát si byl vědom toho, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, a vzal v úvahu, že prvotní zajištění podle § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, může trvat nanejvýš 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Do té doby musí být vydáno a cizinci doručeno*

rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců (viz bod 26 usnesení čj. 7 As 79/2010 – 150). Je proto třeba zohlednit, že časový prostor pro skutková zjištění a jejich vyhodnocení (a to nejen ve vztahu k rodinnému životu cizince) z hlediska podmínek pro zajištění je nanejvýš dva dny.“

28. Krajský soud je toho názoru, že k typově stejné situaci došlo i v předmětné věci. Žalobce jednoznačně nesplnil svou povinnost vycestovat z území členských států EU a setrval na území ČR i poté, co mu došlo do konce soudní řízení správní ve věci přezkumu jeho věci mezinárodní ochrany. Tím odpadla též překážka nastoupení účinků vykonatelnosti pravomocného rozhodnutí o uložení správního vyhoštění Příjímacího střediska Zastávka ze dne 1. 9. 2019.
29. Nelze rozumně usuzovat, že by v řízení o zajištění žalobce (ex lege jednoúkonovém) měla žalovaná znovu přezkoumávat závěry Ministerstva vnitra ČR, které vydalo ve věci uložení správního vyhoštění žalobce závazné stanovisko ze dne 12. 1. 2019, ev. č. ZS46185. Úkolem žalované pro účely rozhodnutí o zajištění žalobce bylo pouze předběžně posoudit, zda je dán předpoklad uskutečnění správního vyhoštění žalobce (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016 – 51). Pokud žalobce nesouhlasil se závěry, na nichž je toto závazné stanovisko zbudováno a konec konců též odpovídající část výroku prvostupňového rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, měl možnost proti němu brojit v odvolacím řízení proti tomuto rozhodnutí. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019 - 43 se týkal situace, kdy k datu vydání rozhodnutí o zajištění ještě nebylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k vycestování cizince.
30. Pokud samotné závazné stanovisko není založeno ve spisu vedeném ve věci zajištění žalobce dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) ZPC, nelze to považovat za zásadní nedostatek způsobující nepřezkoumatelnost či neúplnost podkladů napadeného rozhodnutí, jakkoliv by bylo lépe, aby i tento podklad byl v kopii ve spisu založen. Účelem závazného stanoviska je stát se integrální součástí výroku rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, což se ve věci žalobce také stalo. Je povinností žalované z pravomocného rozhodnutí o uložení správního vyhoštění vycházet, což také bylo v napadeném rozhodnutí zohledněno.
31. Žalobce zároveň ve správním řízení ani v žalobě nenamítal, že by došlo k nějaké relevantní změně poměrů na jeho straně či v zemi původu, která by nebyla posuzována v řízení o správním vyhoštění. Krajský soud dále nepřehlédl, že žalobcův příběh již byl posouzen z hlediska případného naplnění podmínek mezinárodní ochrany, přičemž v této věci byl proveden i soudní přezkum. Žalobce pak podal další žádost o udělení mezinárodní ochrany. Není úkolem zajišťujícího orgánu ve věci zajištění cizince suplovat či opakovat hodnocení orgánu mezinárodní ochrany stran relevance příběhu žalobce z hlediska naplnění pojmu pronásledování či vážné újmy. Žalovaná je pouze povinna předběžně posoudit, zda zajištění žalobce není nepřiměřené z hlediska zachování jeho práva na soukromý a rodinný život (čl. 8 Úmluvy) a samozřejmě čl. 3 Úmluvy.

32. Krajský soud dále poukazuje na skutečnosti uvedené žalobcem dne 10. 3. 2021 při podání vysvětlení, kde mj. zmínil, že kdyby věděl, že se dostane v Evropě do takových problémů, nikdy by Turecko neopustil. V Turecku má zbytek rodiny. Sám nedokáže posoudit, zda mu v případě návratu hrozí mučení či trest smrti. Rovněž vyjádřil ochotu přes povinnost vycestovat zpět do Turecka jet dále do Evropy. Z Turecka odešel jak kvůli politické situaci, tak i kvůli vojenské povinnosti.
33. Z uvedeného plyne, že žalobce nemá žádné osobní ani rodinné vazby na území ČR, pouze zde brigádně pracuje. Skutečnost, že se tu rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany, nehraje v tomto ohledu zásadní roli. Co se týká v žalobě uplatněné argumentace ohledně vývoje v Turecku po pokusu o státní převrat a uplatňování politiky směřující proti Kurdům a jejich politické straně HDP, nelze tyto skutečnosti ve vztahu k době vydání závazného stanoviska jako novoty. Nespecifikované politické problémy (účast na ilegálních činnostech HDP) nelze kvalifikovat jako dostatečně konkrétní překážky vycestování (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019-34).
34. Podle názoru krajského soudu nejde tedy o takové okolnosti, které by nebyly předmětem zkoumání z pohledu možných překážek pro vycestování žalobce. Krajský soud dále konstatuje, že ani judikatura správních soudů ve věcech kurdských žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nedovodila, že by členové či sympatizanti pro kurdsky orientovaných politických stran byli v Turecku pronásledováni či že by jim obecně hrozilo riziko vážné újmy usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2020, č. j. 1 Azs 358/2019 – 42, dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020 – 27).
35. Pokud má žalobce za to, že mu svědčí individuální důvody, pro něž je pravděpodobné, že by mu v případě návratu do Turecka hrozilo pronásledování či hrozba vážné újmy, může je uplatnit v novém řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud neshledal takové indicie, které by měly vést žalovanou k podrobnějšímu či odlišnému zkoumání situace v Turecku, které by přesahovalo nosné důvody závazného stanoviska, jež bylo podkladem pro správní vyhoštění žalobce.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

36. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se ani jedné ze stran náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

39. O odměně ustanoveného zástupce krajský soud rozhodl ve výroku III tohoto rozsudku. Ta se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu jednoho podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (doplnění žaloby). Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč. Jelikož ustanovený zástupce není plátcem DPH, soud nezvýšil odměnu o částku připadající na tuto daň. Celkem ustanovenému zástupci náleží odměna ve výši 6800 Kč, která mu bude vyplacena za podmínek uvedených ve výroku III tohoto rozsudku. Náklady na zastoupení hradí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 4. května 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.